

i g e n k ö n n y ű s z e r e p j á t é k

Doraddon novella: A hajó

IKSZ novella

Írta: Nagy Balázs <js@iksz.hu>

2000. november 12.

Doraddon novella: A hajó

Hajnalodott. Ksin a kikötőben állt. Boldog volt, hiszen sikerült kifizetni a viteldíjat. Örömmel menekült el szülővárosából. Már nem volt mit veszítenie. Arról, hogy nyer valamit, már régen letett. Szülei meghaltak a pusztulattal vívott harcban, és senki sem karolta föl, mikor árván maradt. Egyedül leleményességének és élniakarásának köszönhető, hogy megérte a izenhatodik születésnapját. Már vagy három éve kuporgatta a pénzt, amin a jegyet vette, és a kis vagyonkáját is úgy szerezte, ahogy tudta. Lopott, ha kellett embert ölt, és nagyon szűkösen élt.

Végre összegyűlt a pénze a hajójegyre, amin keresztül még el lehet hagyni a felbolydult várost. Ismeretei szerint három fajta ember lakott ott: a legtöbbje ott született, vagy legalábbis régóta ott lakott. Ők megtapasztalták a pusztulat lényeit és hatalmas erejüket, és meg lettek annyira félemlítve, hogy minden erejükkel a menekülést fontolgassák. Ott voltak azok is, akik a pánikhangulatból akartak meggazdagodni. Ők voltak a nagy hajósok, és az ottmaradtak kis része, akiket csakis a pénzszerzés érdekelt. Aztán ott voltak azok az elmeháborodottak is, akik direkt utaztak ebbe a halálraítélt városba, hogy tanulmányozhassák a pusztulatot.

Ksin ez utóbbiakat nem tartotta túl sokra. Szentül meg volt győződve, hogy az az egyedüli ésszerű lépés, hogy elmeneküljenek minél messzebb a ragálytól.

Egyre nagyobb tömeg verődött össze a kikötőben, mind ugyanazt a hajót várván. A levegő várakozással volt teli.

Miro. Így hívták azt a lányt, aki tetszett Ksinnek. Ő itt marad. Miro beállt a Mesterek közé, és még Ksint is meg akarta győzni arról, hogy milyen jó is lenne, ha maradna. Miro tizenöt éves volt, és szülei szintén meghaltak. A szomszéd utcában lakott a lány, és élelemszerzés közben találkoztak. Míg Ksin magas volt és szőke, rövid hajú, a lány apró volt mellette, és varkocsba fonva hordta barna haját. Később együtt mentek vadászni és más eldobott élelmét összegyűjteni.

Mennyi bolondságot is csináltak együtt! Parittyával lövöldöztek a káoszlényekre, a városkapu csigarendszerén mászkáltak, a gyilokjárón kergették egymást, és rengeteget nevettek.

Aztán jött az a magas, szakállas ember, Teil. Mindkettőjüknek mesélt a Mesterekről, és hogy mi mindenre képesek már. Ksin tudta, hogy az egész szemén szedett hazugság, de sajnos Miro elhitte, amit Teil összehordott neki, és ez megosztotta őket. Mivel Ksin ragaszkodott az elveihez, inkább elkerülte Miro-t, nehogy elkezdjenek vitatkozni arról a hazug társaságról, ami végül elvette tőle a lányt.

Nem sokra rá meglett a háromszáz arany, amit az utazásért kértek, és Ksin megvásárolta a menekülését.

Eközben a lány sokat tanult Teil-től. Rendszeresen portyázott a városkapun kívül, azt tanulmányozva, hogy lehet-e utat építeni kis védőernyőkből.

Ez Ksin számára a végső lökést jelentette: már nem csak azzal vádolta a Mestereket, hogy elvették tőle Miro-t, de azzal is, hogy direkt meg akarják fertőzni. Ezt végképp nem bírta, és addig küzdött, míg az első hajóra nem osztották.

Így került Ksin ezen a hajnali napfényrel teliszórt kikötőben Ardahir mólójára, arra várva, hogy szólítsák a nemsokára behajózó háromárbócosról, és kis vászonbatyuját hátára vetve búját-baját hátrahagyva könnyű szívvel a fedélzetre léphessen.

Miután összevesztek, Miro rengeteget sírt. Nem tudta, miért nem képes belátni Ksin azt, hogy túl mereven hisz az ideáiban. Miután Ksin nem mutatkozott többé, Teil elmondta, hogy azt hallotta, hajóval nem lehet kijutni. Miro erre kérdezősködni kezdett, de senki sem hallott még hasonlóról sem. Mindenki szentül meg volt győződve, hogy az egyedüli lehetséges út a tengeren át vezet.

Nem akarta, hogy a fiú búcsú nélkül menjen el. Ha már elmegy, akkor legalább emlékezzen rá. A Mesterektől tanult egyszerű technikákkal ajándékot készített neki.

Egy kis medál volt az ajándék, amibe a védernyő varázslat apró mintáját véste. Bár nem tudta, érezte, hogy Ksinre sokkal több veszély leselkedik, mint azt gondolná. Három hétbe tellt, mire sikerült a megfelelő alapanyagot megszerezni, és tökéletesen megmunkálni.

Az utolsó simításokat már-már kapkodva csinálta, nehogy lemaradjon a kihajózásról. Mikor kész lett, karikás szemekkel odament Teil-hez, hogy megmutassa alkotását.

A férfi végighúzta ujjait a bonyolult mintázaton, egy pillanatra elmerengett, majd mosolyogva visszaadta a medált.

- Gyönyörű. Tökéletes. Menj, vidd el neki, hasznára lesz!

- Arman Kelifar - ordította a matróz a fedélzetről, mire egy langaléta, vörös szakállas, piszkos tunikás ember ragadta meg a körülötte heverő durva zsákokat, és rálépett a pallóra. A matróz már nem is törődött vele, mondta a következő nevet.

Doraddon novella: A hajó

- Ksin Feer - jött a következő név. Ksin hátára vetette kicsi batyuját, és elindult a vitorlás felé. Ekkor érkezett Miro lélekszakadva. Meglátta a fiút, és a nevét kiabálva Ksin karjaiba rohant.

- Nem tudsz visszatartani - mondta a fiú. A lány arcáról potyogtak a könnyek, de tudott a hangján uralkodni.

- Azért jöttem, hogy ha már elmész, legalább elbúcsúzhassak. Nagyon hiányozni fogsz, de neked más az utad, mint nekem. Jó utat - mondta elhalón, és arcát a fiú vállába temette.

Az mondani szeretett volna néhány nyugtató szót, de a matróz türelmetlenül elordította magát:

- Ksin Feer! Ha nem jön, itt hagyjuk!

A fiú megdermedt, de a lány hirtelen hadarni kezdett:

- Vidd ezt magaddal, kérlek! Ez megvéd a káoszlényektől. A mintát a Mesterektől tanultam, és ez eddig a legjobb, és...

- Köszönöm, de nem kell. Nem miattad, a Mesterek miatt - mondta fölényesen a fiú, és elfordult a lánytól, a hajó irányába. A pallón pedig egyszerűen a vízbe hajította a medált.

Miro körül megfordult a világ. Mi történik? Mi ez? Rémálom? Tovább nem tudta gondolni, öntudatlanul hanyatlott Teil karjaiba.

Ksin nem is nézett vissza. Az egyedüli, aki miatt egy kicsit is hátra fordult volna, már sosem lehetett az, akit eddig megismert. Tudatát megmérgezték azok az agyalágyult halálvágyók. Pedig ő megpróbálta megmenteni! Nehéz szívvel gondolt a hajdani Miro-ra, aki már nem lehetett ott a mólónál, hiszen az a Miro, aki kijött végül, nem szállt fel.

A medált egy kicsit sajnálta, márcsak emlékként is. De hogy védernyőként?! Nevetséges.

A hajó gyönyörű volt, ami annak is betudható, hogy Ksin eddig még csak halászbárkákban ülhetett, amikkel nem lehetett túl messzire jutni. Érdekes, hogy minden szuroksötét volt. A hajótest, a fedélzet, az árbocok, a kajütök. Csak a vitorlák voltak fehérek. Az első nap megismerkedett egy matrózlegénnyel, aki sok mindent megmagyarázott Ksinnek, például azt is, hogy milyen szurokkal vonták be a hajót, hogy nehogy átázzon.

A kapitány aznap este összehívta az embereket a fedélzetre, és előadta az útitervet. Az emberek gyorsan ácsolt asztalokat ültek körül, hallgatván a beszédet.

- Emberek! A menekülésnek két útja lehet. Az egyik északra, a másik délre. Az északi rövidebbnek tűnik, de ott nincs semmi, ahova mehetnénk, és mindenhol sziklás, meredek part van. Ezért délre hajóznak el, egészen Verlinához. Jó széllel akár egy hónap alatt is végighajózható. Ott várni fogják a karavánok, amivel a városba mehetnek. A szállást már elfoglalhatták, az étkezésért felelősöket pedig nemsokára megismerhetik. Ha kérdésük van, azt a tisztjeimnek intézzék. Most pedig ünnepeljük meg a megmenekülésüket!

Azzal nagy zenebona kezdődött, és a személyzet sört, és sülteket hozott az asztalra.

A rend nagyon gyorsan felbomlott, és kezdetét vette a féktelen evés-ivás. Mindenki a jó szerencséjét áldotta, és esélyeiket latolgatták az új városban. Értékeik, vagyonuk alapján gyorsan be fognak tudni illeszkedni a város életébe, és nagyon gyorsan érdekszövetségek is alakultak, egy-egy befolyásosabb ember körül.

A parancs szerint csak a menekültek mulathattak, a matrózoknak el kellett hagyniuk a fedélzetet. A kormányt kipányválták, a vitorlákat felére eresztették. A mulatozás messzire elhallatszott, és még Ardahir kikötőjében is hallotta Miro a hangfoszlányokat, miközben szíve vadul dobogott.

Másnap reggel Teil egy gyógyítóasszonnyal ment ki a kikötőhöz, mert aggódott új tanítványáért. Ám nem sokat tehettek, a lány csak nem akart hazamenni. Az ételt elfogadta, de a váltás ruhát nem, pedig a só kicsapódott ruháján. Kezében megtalálták az ajándék medált is, de attól sem akart megválni.

Közben a hajó ment tovább. Az emberek szörnyülködve nézték a part feketeségét, ami talán csak a hajó színéhez volt fogható. Borzalmas repülő lények köröztek a parton, és nem egy próbálkozott a hajó közelébe jutni, de az utasok nagy meglepedésére a lények nem tudtak tovább jutni egy láthatatlan, a hajót körülvevő akadályon.

Az ötödik napon elérték Doraddon Sarkát, ahol nagy meglepetésükre zöld fű fogadta őket. Lelekendezve mutogatták egymásnak, hogy lám, a ragály nem tud mindent legyűrni. Egyesek tudni vélték, hogy ez a kijárata Morgador titkos menekülő ösvényének. Nagy találgatások kezdődtek, hogy kik lakhatnak ott, és hogy kell-e védekezniük egyáltalán.

Miro már egy hete ült azon a helyen, ahol a palló állt, és csak néha kelt fel megmozgatni tagjait. Teil és a rend többi tagja ellátta őt minden szükségessel, de csak az ételt fogadta el. Egyszer kért egy kosárban fekete ruhát is, amit azóta

Doraddon novella: A hajó

maga mellett tartott. A kérdéseket fukarul válaszolta. Szemei karikásak voltak a sok virrasztástól, kezei sósak voltak azóta, amióta beúszott a víz színén lebegő medálért.

Aznap éjszaka megint mulatozást rendeztek, a zöldre való tekintettel. A parancs megint kimondta, hogy a tenge-
részek nem vehetnek részt a lakomán. Miközben a menekültek elé sorban hozták a jobbnál jobb étkeket és a sört, a kapitány a kajütjében járkált fel-le. Egyszer csak valaki benyitott, de nem lehetett kivenni a félhomályban, hogy ki is az.

A kapitány a jövevény felé fordult. Szemében nem volt se csodálkozás, se felháborodás, pedig ebbe a kajütbe általában nem nyithat be csak úgy valaki. Nem. A kapitány szemében csak félelem volt, és alázat, ami csak elmélyült, mikor meghallotta az idegen emberinek aligha nevezhető, és csak alig érthető, kereplő hangját.

- Ahogy megállapodtunk, kapitány.
- Ők lesznek azok?
- Elhagyhatja a hajóját, viheti a legénységét.

Erre nem volt mit mondani a kapitánynak. Szó nélkül kiment a kabinból, és még csak nem is csodálkozott, hogy az őrt álló matróza széttrancsírozva fekszik a padlón.

Nagyon gyorsan kimenekítette az embereit az erre a célra készített kishajón, amit a hatalmas fekete hajó gyomrában rejtegetett eddig.

Utoljára a hajómágus lépett át, majd átemelte a kis ládikát is, amiben a hajó védernyőjének fenntartó kristályát tartották. Gyorsan evezni kezdtek, majd távolabb érve felszerelték az árbocokat. Végül a fekete hajó kiért a védernyő hatósugarából, és először csak egy, aztán még egy, utána egy egész csapat repülő káoszlény lepte meg a békésen mulatozókat. Az alkohol elhomályosította szemüket, a tüzek elvakították tekintetüket, és a kis hajón nemsokára meghallották az emberek segélykiáltásait.

A kapitány odafordult az evezősökhöz:

- Evezetek! Ahogy csak bírjátok!

A hajóktól távol egy kikötőben egy lány nagyot sóhajtott, és egy könnycsepp gördült le az arcán.